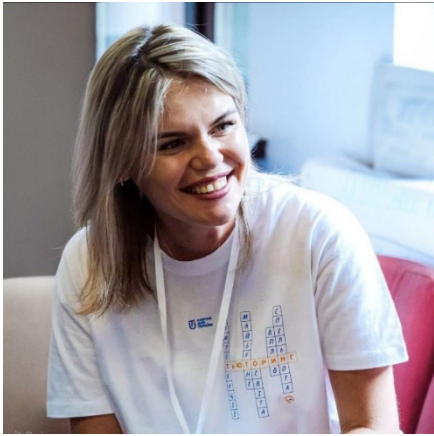

Історія Людмили Гладиш - учасниці обласного конкурсу «Жінка Донеччини» 2025 року, номінація «Лідерство у дії»

Людмила Гладиш родом із невеликого містечка Костянтинівка, що на Донеччині. 4 роки тому життя подарувало їй непросте, але почесне випробування: вона стала директором школи. Для неї це була не просто нова посада, а велика відповідальність і шанс втілити мрію в життя. Вона хотіла, щоб її школа стала місцем, де працює сильна команда вчителів, а кожна дитина відчуває, що школа — це місце, де їй комфортно, де в неї вірять. Тоді життя було мирним і звичним. Але війна зламала цей світ. Вона зруйнувала будинки, розкидала учнів по всьому світу, залишила тисячі сімей у розпачі. Замість розміреного життя і поступових змін на Людмилу чекали випробування, вона зіткнулася з найважчим викликом: як зберегти школу і підтримати людей у час, коли все навколо руйнується?

Коли пролунали перші вибухи і більшість людей шукала безпеку за кордоном, молода керівниця не розгубилася, не поїхала з рідного міста, а залишилася там, де потрібна найбільше. Людмила організувала освітній процес у дистанційному форматі, згуртувала команду й продовжила працювати в школі, облаштувала укриття для місцевих жителів, підтримувала вчителів та батьків. У найтемніші дні школа стала тим місцем, де люди відчували безпеку й турботу.

На той час частина дітей виїхала за кордон, частина роз'їхалася по всій країні, хтось залишився в громаді, вчителі та батьки були розгублені, Людмила знайшла сили й слова для кожного та організувала освітній процес так, щоб усі учні могли навчатися, хоч і в надзвичайних умовах.

Але були й ночі, коли гуркіт вибухів ставав нестерпним. Будівля школи була вже понівечена постійними обстрілами. Людмила дивилася на своїх маленьких синів і розуміла: вона повинна заради них покинути рідну домівку. І тоді, долаючи сотні кілометрів у тривозі й невідомості, вона поїхала на захід України. Але навіть у нових умовах вона не залишила свою школу.

Відчуваючи відповідальність і болючий неспокій за кожного працівника, який залишився у громаді, Людмила знайшла можливість співпраці з благодійним фондом World Central Kitchen та організувала видачу продуктових наборів для працівників своєї школи. Це було тихе «я поруч», яке звучало крізь сотні кілометрів. Їй вдалося зробити неможливе: зберегти всіх учнів і вчителів. Вона стала підтримкою для більш ніж 450 дітей, для яких школа — це не лише навчання, а справжня родина. Для колег — не просто керівником, а людиною, до якої можна прийти за порадою, за добрим словом, за впевненістю розумінням того, що разом вони все витримують.

Завдяки співпраці з управлінням освіти та благодійними фондами, керівниця у 2024-2025 навчальному році змогла забезпечити гаджетами для навчання всі родини, які цього потребували.

Але Людмила не зупиняється на досягнутому, вона постійно розвивається як лідер: бере участь у всеукраїнських проєктах, співпрацює з громадськими організаціями, приносить у школу нові практики. Саме завдяки цій відкритості школа отримує нові ресурси й траєкторії розвитку. Так, протягом 2024-2025 навчального року, участь у проєкті «Тьюторинговий catch-уп у середній школі» у партнерстві з ГО «Навчай для України» дозволила 220 учням отримати індивідуальну підтримку, подолати прогалини в навчанні й, що найважливіше, відновити внутрішню рівновагу. Бо діти, як і дорослі, беруть до серця, важко переживають всі труднощі війни. І школа стала тим місточком, який з'єднує їх з рідною Костянтинівкою, з рідними людьми, дає відчуття домашнього затишку.

Людмила маленька й тендітна зовні, але надзвичайно сильна й вольова всередині. Вона мудра, наполеглива, відкрита до нового, вміє чути серцем, відчувати потреби інших і давати тепло саме тоді, коли воно найбільше потрібне. Саме вона згуртувала шкільну родину в єдину команду, яка не лише вистояла, а й продовжує розвиватись. Навіть коли важко, Людмила завжди каже: «Усе буде добре!». І коли на екрані з'являється її усміхнене обличчя, яке випромінює спокій та впевненість у завтрашньому дні, кожному хочеться вірити в слова підтримки Людмили, адже вона знаходить ключ до кожного: до вчителя, до дитини, до батьків. Її школа — це міцна родина. А вона — її серце.

Сьогодні Людмила — справжній лідер, який знає, куди вести команду, вміє надихати інших та впевнено веде свій заклад освіти до успіху. Її учні стають переможцями обласних і всеукраїнських конкурсів та олімпіад, успішно складають НМТ і вступають до омріяних навчальних закладів. Вона вірить у майбутнє своєї школи, своєї громади та всієї України.